

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Vyhledávání důkazů advokátem v trestním řízení

Disproporce. To je patně nejuvýstižnější slovo, které mě za svoji praxi advokáta a advokátního koncipienta napadlo v oblasti trestního řízení. Je však pravdou, že trestní právo patří do oblasti práva veřejného, a je svoji podstatou právo založené na nerovnosti jeho subjektů. Ale v rámci ústavních práv je založeno právo každého na spravedlivý proces, a mimo jiné i možnosti se hájit, tedy právo navrhnout a vyhledávat důkazy, a to i v trestním řízení. A právě v rámci trestního řízení je toto právo svým způsobem omezováno na relativně nejnižší míru jeho dodržování, tedy spíše bývá vykládáno restriktivním způsobem, než-li způsobem extenzivním.

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ MGR. LUKÁŠ PECH

Národních 11, Praha 1, 110 00

I přestože máme v rámci trestního práva zásadu *in dubio pro reo*, bývá tato zásada spíše uplatňována až při případném zproštění obžaloby v souladu s důvody uvedených v § 226 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), nikoliv již v počátku trestního řízení, tedy ve fázi prověřování, či ve fázi trestního stíhání. V tomto případě při mé spolupráci s renomovanými advokáty v oblasti trestního práva docházelo ke skutečnostem, které můj názor restriktivního výkladu práva v rámci trestního řízení podporují. S tímto problémem jsem se setkával nejčastěji při vyhledávání a navrhování důkazů advokátem v rámci trestního řízení. Zejména v přípravném řízení dle trestního řádu docházelo k častým názorovým střetům v oblasti výkladu ustanoveních o vyhledávání a navrhování důkazů advokátem, jejich následném uplatňování, jejich způsobu přípustnosti, či jejich hodnocení, či dokonce odmítnutím konkrétního důkazu. Z tohoto důvodu jsem se jal prohlubovat své znalosti v této oblasti. V rámci praxe, studia na advokátní zkoušky a při následném vykonávání advokacie jsem dospěl k závěru, že tato problematika není dostatečným způsobem upravena a probrána. Nenalezl jsem v této oblasti téměř žádnou judikaturu, publikace, či jakákoliv právní stanoviska. Proto přísluší z mé strany hold České advokátní komoře (dále jen „ČAK“), neb v rámci častých dotazů advokátů vydala 12. října 2004 usnesení k výkonu oprávnění advokáta vyhledávat, předkládat a navrhnout důkazy v trestním řízení. Taktéž je třeba zmínit vydané stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 14. října 2004.

V této úvaze jsem se proto rozhodl probrat oblast možnosti vyhledávat důkazy advokátem v trestním řízení. Úvahu jsem se rozhodl rozčlenit na následující kapitoly:

- 1) vyhledávání důkazů advokátem v právních předpisech
- 2) konkrétní vyhledávání důkazů advokátem a jejich použitelnost
- 3) úprava *de lege ferenda*
- 4) závěr

1) Vyhledávání důkazů v právních předpisech

Současná úprava vyhledávání důkazů advokátem je obsažena zejména v § 41 odst.1 a 2 a § 89 odst. 2 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Předmětnou problematiku také

upravuje i usnesení České advokátní komory č. 13/2004 ze dne 12. října 2004 (dále jen „usnesení ČAK“) a stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství ze dne poř.č.9/2004 ze dne 14.října 2004 (dále jen „stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství“). Taktéž lze poukázat v tomto tématu na důležitost zákona č.[101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

2) konkrétní vyhledávání důkazů advokátem a jejich použitelnost

V prvé řadě musíme dojít k otázce, jakým způsobem advokát může, resp. je oprávněn, vyhledávat konkrétní důkaz resp. pramen důkazu. A za druhé jakým důkazním prostředkem se může tento důkaz, resp. pramen důkazu přenést do trestního řízení. Advokát může na základě svých zjištění a pokynů klienta, které nesmějí však být v rozporu se zákonem a stavovskými předpisy, vyhledávat důkazy. Ale i dle sdělení České advokátní komory se nemůže jednat o prakticky přímé důkazy použitelné v trestním řízení, ale o jakési „upozornění“ na základě něhož je možné určitou zjištěnou skutečnost důkazním prostředkem přenést do trestního řízení, tak aby byla použitelná jako důkaz.

Na tomto základě je nutné poukázat na omezení možnosti získávat skutečnosti důležité pro trestní ze strany advokáta. Advokát se při vyhledávání důkazů může opřít o výše citované usnesení České advokátní komory. Důležité je upozornit i na skutečnost, že Nejvyšší státní zastupitelství ve svém stanovisku vyjádřilo svůj názor na možnost získávání důkazů advokátem. V toto stanovisku je, jak již jsem výše uvedl, zastáván spíše restriktivní názor na výklad oprávnění vyhledávat důkazy advokátem. Ovšem takovéto stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství je plně pochopitelné, neboť není s advokátem, pokud v trestním řízení vystupuje jako obhájce, na stejné straně v rámci trestního řízení. Taktéž lze pochopit, že přesnou úpravu a oprávnění důkazním prostředkem získat konkrétní důkaz je v současné době svěřena orgánům činným v trestním řízení. S tím souvisí i nutnost poučit osobu o jejich právech při podání vysvětlení či výpovědi svědecké. Nejvyšší státní zastupitelství tak v současné době prakticky ani jiné stanovisko zastávat nemůže.

Také bych rád upozornil na úskalí, která mohou vzniknout při vyhledávání důkazů advokátem, přestože by postupoval v souladu s usnesení ČAK a stanoviskem Nejvyššího státního zastupitelství. V usnesení ČAK je stanoven postup jakým způsobem má advokát postupovat při získávání důkazů, resp. případů, kdy mu pramen důkazu není znám a proto je potřeba po něm pátrat, tak i případy, kdy je mu sice znám, ale jeho předpokládaný výsledek je třeba pro procesní účely ověřit. Advokát v tomto případě může osobu, která by mohla v trestním řízení vystupovat jako svědek a mohla by uvést okolnosti důležité pro trestní řízení, vhodným způsobem požádat o sdělení konkrétní informace. Zde je samozřejmě jasné, že advokát musí vystupovat v souladu s trestněprávním předpisy, tak i předpisy stavovskými. V tomto případě, dle mého názoru, není advokát dostatečně chráněn a jeho pozice je v případě vyhledávání důkazů dosti nebezpečná, přestože vystupoval v souladu se všemi obecně závaznými právními předpisy. Jako skutečnost získanou z praxe mohu upozornit, že již po vydání citovaného usnesení ČAK jsem se setkal s informací o sdělení advokáta osobě, která by mohla znát důležité okolnosti pro trestní řízení. Tato informace o výzvě advokáta osobě obsahovala skutečnosti, kde advokát vyzýval osobu na základě trestního řádu o povinnosti sdělit mu okolnosti o určitých skutečnostech s tím, že pokud tak neučiní, s nejvyšší mírou pravděpodobnosti by se mohla dopustit jednání, které by mohlo být sankcionováno. V tomto případě musím sdělit, že to byl rozhodně extenzivní výklad usnesení ČAK, ba dokonce možná i v rozporu s tímto usnesením. V tomto případě nelze daného advokáta omlouvat neznalostí příslušných předpisů, ani tím, že se daným odvětvím práva (trestního) nezabývá.

Ale i tato událost ukazuje na skutečnost, že advokát nemá žádnou možnost ani podporu pro zajištění příslušného pramenu důkazu. Orgány činné v trestním řízení v tomto řízení mají reálnější šanci na získání důkazu, jako např. prostřednictvím vydání věci, příkazu k odnětí věci, pořádkovou pokutou či

předvedením osob apod. Je logické, že obhájce nemůže oplývat stejnými právy jako orgány činné v trestním řízení, což podporuje i stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství, avšak advokát je v tomto případě ve značné nevýhodě, což není v úplném souladu s principy, které mají umožnit klientovi řádnou obhajobu prostřednictvím všech právně dostupných prostředků.

Důležitou skutečností pro vyhledávání důkazů advokátem je možnost, kterou mu v rámci citovaného usnesení ČAK nabízí čl. 4. V něm je doporučováno při zjištění osoby, která by mohla uvést důležité okolnosti pro trestní řízení, zaznamenat její sdělení písemnou či jinou obdobnou formou s jasnou identifikací dané osoby. Na základě těchto zjištění může advokát navrhnout orgánům činných v trestním řízení provedení důkazu, resp. důkazního prostředku. V tomto případě je však důležité upozornit na dvě úskalí týkající se tohoto zaznamenávání a návrhu na provedení důkazu. Pokud se advokátovi podaří zjistit osobu, která má důležité informace pro trestní řízení, je důležité správně zaznamenat její sdělení. Toto sdělení může mít za souhlasu této osoby písemnou či audio-vizuální podobu. Dostáváme se pak do problematické skutečnosti v momentě shromažďování údajů o konkrétních osobách. Pokud by advokát shromažďoval takto více údajů o osobách mající důležité informace pro trestní řízení, nabízí se otázka o jeho oprávněnosti shromažďovat údaje o konkrétních osobách. Advokát musí tuto osobu bez nejmenších pochybností identifikovat, což prakticky znamená sdělení rodného čísla. Pokud tedy v kauzách většího rozsahu co do počtu osob, ať již poškozených či svědků, advokát zaznamenává informace umožňující jasnou identifikaci konkrétních osob, tak dochází ke skutečnosti, která by dle zákona o ochraně osobních údajů mohla znamenat pro advokáta povinnost podřídit se režimu tohoto zákona včetně nutnosti informovat Úřad pro ochranu osobních údajů. To jde samozřejmě proti smyslu obhajoby v trestním řízení a povinnosti mlčenlivosti, avšak pokud zákon o ochraně osobních údajů stanovuje ve svém § 3 odst. 6 výjimky, kdy není povinnost řídit se tímto zákonem, tak zde není zakotvena výjimka pro advokáty. Tuto informaci sdělují proto, že v citovaném ustanovení zákona o ochraně osobních údajů je stanovena výjimka pro orgány činné v trestním řízení, avšak nikoliv pro advokáty a jím vyhledávaných informacích.

Druhá skutečnost, kterou je nutné zmínit v rámci zaznamenávání informací důležitých pro trestní řízení, je způsob záznamu těchto informací a jejich použitelnost. Pokud se advokátovi podaří se souhlasem dotyčné osoby zaznamenat důležité skutečnosti, tak je nabílední otázka, jestli je dotyčná osoba oprávněna je odvolat. Osoba nebyla řádně poučena, avšak záznam podepsala a s jeho obsahem souhlasí. Stejná otázka se nabízí, pokud advokát informaci zaznamená, avšak osoba, která informaci podala, nebude později pro orgány činné v trestním řízení dostupná, např. pokud by se jednalo o osobu uprchlou či pohřešovanou. V tomto případě je tedy otázka jak naložit se záznamem, který byl učiněn. Je logické, že nejde o záznam, který by byl učiněn tak, že daná osoba byla řádně poučena o svých právech v souladu s trestním řádem. Což je ovšem otázka, protože advokát by tuto skutečnost v tomto sepsání mohl učinit, avšak nebylo by to dostatečné pro náležitosti vyžadované trestním řádem pro důkaz resp. důkazní prostředek. Ale je také pravdou, že jako důkaz v trestním řízení může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, což rozhodně tento záznam je. V tomto případě se tak tento záznam nedá dát na rovnost se svědeckou výpovědí, avšak v rámci trestního řízení nelze tento záznam ignorovat.

Také musím poukázat na poslední skutečnost týkající se uplatňování důkazů zjištěných advokátem, resp. navrhování důkazních prostředků pro provedení důkazu v rámci trestního řízení. Ve stanovisku Nejvyššího státního zastupitelství k této problematice je mimo jiné určeno, kdy by mělo dojít k odmítnutí návrhu na provedení nebo opatření důkazu zjištěného na základě vyhledávání důkazu advokátem. S argumentací, že k odmítnutí může dojít tehdy, když se jedná o úkon neodkladný nebo neopakovatelný, když byl již úkon proveden při prověřování či výslech byl proveden před zahájením trestního stíhání a nevyplývá potřeba jej vyslechnout, a když je úkon objektivně neproveditelný, je možné souhlasit. Jako větší problematiku bych viděl odmítnutí důkazu z důvodu, že úkon je nadbytečný či se jedná o situaci, kdy dosavadní postup obhájce při vyhledávání a prověřování zdroje

důkazu vykazuje tak zásadní vady, že je pro další řízení a výsledek nepoužitelný. Je zřejmé, že tyto dvě skutečnosti lze považovat za oprávněné, když by se jednalo o zcela flagrantní porušení, např. pokud by docházelo k obstrukcím ze strany obhájce bez zjevného důvodu či by došlo k tak zásadním chybám obhájce při vyhledávání důkazů. Ovšem, kdo je oprávněn určit zda došlo k pochybení advokáta při získávání důkazu! V případě závažného porušení, by k tomuto musela dospět Česká advokátní komora v rámci kárného řízení, neboť by advokát porušil citované usnesení ČAK ohledně vyhledávání důkazů, případně by eventuelně mohlo dojít k prověřování advokáta zda-li nedošlo k pochybení advokáta v rámci trestněprávních předpisů, o čemž by musela být vyrozuměna i advokátní komora, která by následně prověřila chování konkrétního advokáta a zaujala k němu své stanovisko. Tudíž argument, že došlo k tak závažným pochybnostem při získávání důkazů advokátem, že vykazuje podstatné vady a je tak nepoužitelný, je spíše nejdříve otázkou pro další šetření ve věci pochybení advokáta než k automatickému odmítnutí provedení navrhovaného důkazu. Ovšem pokud bychom spekulovali, co se za zásadní vady považuje, tak není v zákoně definovaná hloubka podstatných vad. Což znamená, že orgány činné v trestním řízení by rozhodovali o tom zda-li v konkrétním vyšetřování postupuje advokát správně a zda má právo navrhnout jím získané důkazy. Pokud by měl orgán činný v trestním řízení pochybnosti o advokátovi, může informovat Českou advokátní komoru či zahájit postup dle trestního řádu, avšak hodnotit co je závažná vada v konkrétní kauze je dle mého názoru příliš extenzivní výklad jeho pravomocí dle trestního řádu. Nepřípustnost důkazu resp. vyhledaných důkazů advokátem by měl spíše určovat až příslušný soud. Taktéž argument ohledně nadbytečnosti je velmi problematický. Plně chápu argumentaci Nejvyššího státního zastupitelství, aby nedocházelo k obstrukcím a prodlužování trestního řízení, avšak je přinejmenším na pozastavenou, zda-li tímto způsobem nemohou být lehce omezena práva podezřelého či obviněného. Je zřejmé, že návrh na provedení důkazu obdrží nejprve Policie ČR, která rozhodne o případné nadbytečnosti. V této souvislosti v přípravném řízení dohlíží na řádné plnění předpisů státního zástupce, který v rámci své činnosti vydává pokyny k řádnému vyšetření. Následně může obhájce u tzv. seznámení se spisem navrhnout provedení dalších důkazů, kde bývají právě často odmítány pro nadbytečnost. Poté, po zhodnocení zjištěných důkazů následuje případné podání obžaloby a hlavní líčení. Často se stává, že právě až při provádění dokazování v hlavním líčení vyplyne skutečnost, která vzbudí pochybnost a bude vyžadovat provedení důkazu dříve odmítnutého právě pro nadbytečnost. Protože některá přípravná řízení trvají objektivně dlouho, např. v důsledku značného množství poškozených, dojde k situaci, že onen nadbytečný důkaz je proveden po dlouhých letech a kvalita takového svědeckého výslechu není logicky příliš věrohodná. Víím, že je vždy v rámci trestního řízení najít kompromis, neboť jak státní zastupitelství, soud i obhájce se snaží co nejobjektivněji zjistit vše co přispěje k objasnění věci. Proto chápu názor státního zastupitelství o využití těchto výše uvedených skutečností vzhledem k zdržování trestního řízení. Ale je nutné zmínit značně omezené možnosti a rizika advokáta při vyhledávání důkazů. V rámci své praxe mohu zmínit, že obě strany se snaží v rámci trestněprávních předpisů jednat tak, aby nedošlo ke sporům či otřesení důvěry mezi nimi. Ale pokud k takovéto skutečnosti, jako je spor o hodnocení důkazu, dojde, je zejména na straně advokáta menší možnost opřít se o současnou právní úpravu. Proto by bylo dle mého názoru dobré upravit vyhledávání důkazů advokátem hlouběji a extenzivněji. Některé mé postřehy a návrhy na řešení jsem si dovolil nabídnout k diskuzi v následující kapitole.

3) Úprava vyhledávání důkazů advokátem de lege ferenda

Z výše uvedeného je tedy dle mého názoru nutná aktuálnější a podrobnější úprava vyhledávání důkazů advokátem. Jednou z možností by byla novelizace zákona o ochraně osobních údajů, tak aby mohl advokát vyhledávat důkazy bez omezení a povinností v tomto zákoně vyžadovaných. Asi nejdůležitější změnou by byla možnost advokátovi propůjčit určité právo náležející v nynější době pouze orgánům v trestním řízení. Navrhoval bych např. možnost, kdy by advokát mohl sepsat informace, které svým vyhledáváním objevil, formou, která by již sama o sobě měla formu důkazního

prostředku dle trestního řádu. Můj názor nabízí jako jednu z alternativ možnost podat informaci, kterou získal advokát svým vyhledáváním, formou podání vysvětlení dle trestního řádu. Pokud by advokát tuto osobu mohl poučit o jeho právech, a pouze na základě dobrovolnosti by tato osoba poučení a obsah vysvětlení podepsala, mohl by poté následovat výslech ve formě svědecké výpovědi už pouze před orgány činných v trestním řízení. V případě, že by se tyto informace lišily, použilo by se ustanovení o možnosti předeštit obsah podání vysvětlení osobě podávající svědeckou výpověď, tak aby vysvětlila rozpory. Pokud mohu z praxe podotknout, tak bývají osoby předvolávány kvůli podání vysvětlení v období před zahájením trestního řízení. Svěření pravomoci podání vysvětlení advokátovi formou souhlasného projevu vůle osoby, která podává vysvětlení, by zjistilo dostatečným způsobem, zda-li je daná osoba důležitá pro další trestní řízení, a zároveň by danou osobu odradila od podávání zjevných nepravd. Tím by se činnost advokáta při vyhledávání důkazů legalizovala ustanoveními trestního řádu a byla by tak použitelná částečně pro další trestní řízení. Rovněž by to také přineslo zrychlení práce orgánů činných v trestním řízení. Samozřejmostí by bylo, že by výslech podezřelého či obviněného a také poškozeného náležel pouze do pravomoci orgánů činných v trestním řízení. Víím, že tento způsob získávání důkazů by byl založen na určitém způsobu důvěry mezi advokáty a státními zástupci, že by advokát nezneužíval svého postavení a nesoutěžilo se mezi orgány činným v trestním řízení a advokáty, kdo osobu mající důležité informace pro trestní řízení najde první.

4) Závěr

Pokud budeme sledovat současný vývoj v oblasti postavení advokáta a státního zástupce v trestním řízení, musíme konstatovat, že se jejich pravomoci a oprávnění rozšiřují. Také jsou tendence určitým způsobem vyrovnávat postavení stran v oblasti trestního práva, i když se jedná o právo veřejné. Jako relativní příklad můžeme uvést debatu o zavedení taláru pro obhájce u hlavního líčení či veřejného zasedání, která byla v nedávném čase hojně diskutována. Zastánci zavedení taláru vždy argumentovali možnostmi jakéhosi vyrovnání nestejného postavení advokáta a státního zástupce v trestním řízení, tedy docílení rovnosti stran. Pokud bychom tak skutečně postupovali, bylo by dle mého názoru možno rovnost stran posílit i jinak než pouze talárem, ale i právním obsahem.

V nedávné době bylo advokátovi umožněno např. provádět výslech při hlavním líčení, což byla do této doby věc nevídaná. Proto si myslím, že postavení advokáta a státního zástupce by ohledně znalostí mělo být minimálně rovnocenné, tudíž není důvod předpokládat, že by advokát nebyl schopen sepsat ve správné formě podání vysvětlení dle trestního řádu, tak jak jsem výše naznačoval. Protože v současné době je dle mého názoru tendence posilovat oprávnění advokáta v trestním řízení, bylo by zrychlení a zjednodušení trestního řízení výše navrhovanou formou prospěšné i pro státní zastupitelství a soudy. Advokáti by stále museli jednat v souladu s předpisy o advokacii, včetně předpisů stavovských. Takže i pokud by došlo k pochybení advokáta při výše navrhovaném postupu, tak by bylo možno na základě zhodnocení důkazů a současných předpisů vyvodit jeho kárnou či trestní odpovědnost.

V neposlední řadě také musím zmínit, že i u státních zástupců dochází k posílení jejich pravomocí, ať již možnostmi provedení důkazů v hlavním líčení tak výjimkami z principu legality, tedy zavedením určitých oprávnění vycházejících ze zásady oportunitity. To mimo jiné znamená možnost, nikoliv povinnost, zastavit trestní stíhání osoby ze strany rozhodnutí státního zastupitelství. Tudíž to připouští určitou možnost státnímu zástupci jednat na základě jeho osobního názoru, nikoliv jen na základě možností mu přesně definovaných zákonem. To je věc, kterou velmi vítám, a která umožňuje, ať již zrychlit resp. zastavit trestní řízení, které by bylo neúčelné, tak i možnost přistupovat individuálněji k jednání osoby. Tyto skutečnosti jsou určitým způsobem převzaty z angloamerického pojetí trestního práva a jeho zásady oportunitity, nebo-li stíhání jen tzv. nejzávažnějších trestných činů. Myslím, že kontinentálnímu systému prospěje odklon od jeho rigidity tímto směrem. Proto bych

právě poukázal na postavení advokáta v zemích vyznávající angloamerický systém práva, kde postavení advokáta při vyhledávání důkazů je mnohem širší, a jeho oprávnění mu umožňují více aktivního jednání při vyhledávání důkazů, včetně jejich použitelnosti. Tedy jsem pro to, aby naše současná úprava trestního řádu byla pro advokáty příznivější, zejména s ohledem na vyhledávání důkazů.

Vím, že tento návrh by spolu přinesl množství legislativních změn, ať již nejen úpravy oprávnění advokáta, ale i úpravy lhůt, doručování, případných sankcí resp. pořádkových pokut apod. Ale pokud současné úvahy směřují k vyrovnanějšímu postavení advokáta v trestním řízení a bližší vyrovnanosti stran v rámci trestního řízení, tak bych výše uvedené rozšíření oprávnění advokáta v trestním řízení uvítal. Taktéž mám za to, že by došlo k zrychlení trestního řízení a také k odlehčení prací zavalených státních zastupitelství a také soudů, což je myslím si věc, kterou by uvítali všichni zúčastnění.

Závěrem mi dovoluji poděkovat osobám, které mě k trestnímu právu přivedli a pomohli mi pochopit jeho tajemná, ale krásná zákoutí. Děkuji JUDr. Růženu Jansovou a JUDr. Josefu Cupkovi, kteří mě k trestnímu právu přivedli a obzvláště pak JUDr. Oldřichu Chudobovi, který mě předal neocenitelné zkušenosti jak ze strany advokáta, tak ze strany státního zástupce. Díky.

Mgr. Lukáš Pech,
advokát

Národní 11
110 00 Praha 1

tel./fax. 222 075 242
e-mail: 214@centrum.cz

pobočka:
Krátká 1083, 390 02 Tábor

Pozn. redakce:
Tato písemná práce byla přihlášena jako soutěžní práce v soutěži PRÁVNÍK ROKU 2008 v kategorii Talent roku.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Zkreslené vzpomínky v trestním řízení vedeném pro pohlavní zneužívání](#)
- [Přenositelnost důkazů z daňového do trestního řízení](#)
- [Praktický návod na úspěch žádosti o podmíněné propuštění od roku 2026](#)
- [Přijetí prohlášení viny a povinnost soudu vypořádat námitky poškozeného](#)
- [Podmínky pro uložení trestu vyhoštění cizince](#)
- [Zamyšlení nad systémem alternativních trestů: poznámky na pozadí mezinárodní vědecké konference „Rethinking Sentencing: Are We Getting Justice Right?“](#)
- [Správné určení počátku běhu lhůty pro podání stížnosti proti usnesení soudu, kterým se nařizuje výkon trestu odnětí svobody](#)
- [Rozšiřování státní moci při implementaci acquis EU: český fenomén gold-platingu na příkladu](#)

konfiskační směrnice

- Změna způsobu určování výše peněžité pomoci obětem: Řešení všech dosavadních problémů?
- Uplatnění adhezního nároku v trestním řízení a správním řízení
- Novela § 196 trestního zákoníku: racionální korekce, nebo oslabení ochrany dítěte?